

26808

INGEBROKEN

Toneelspel in twee bedrijven

door

ERIC VERWIJMEREN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die dit stuk gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur te vermelden. De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd. Direct daarop volgend de titel van het stuk. De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt. Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau

I.B.V.A. HOLLAND bv

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl / Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van bundel bij de uitgever inclusief recht voor 10 opvoeringen.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Met dank aan Dirk Trio en Dave Nuyts voor hun waardevolle adviezen, en de leiding van het Seeftheater in Antwerpen voor het onvoorwaardelijk vertrouwen.

PERSONEN:

Jurgen

Prins

Noot van de auteur: “Ingebroken” vergt enorm veel van haar acteurs. Het is gebleken dat, met een sterke bezetting, het publiek van begin tot eind geboeid wordt. Echter, wanneer de acteurs niet over voldoende capaciteiten beschikken kan men beter verder zoeken naar een andere productie.

DECOR:

Het toneel stelt een salon voor in een oud herenhuis. Eens moet deze kamer zeer stijlvol ingericht zijn geweest, echter, al zo'n 20 jaar is er niets meer veranderd zodat het geheel een wat vervallen indruk maakt. Links achter is de deur naar de hal, rechts bevindt zich een open haard met daarboven een groot schilderij. Voor de haard staat een haardstel en een hout bak. Op de haard een kitscherig beeld. Iets uit het midden, richting haard, staan twee fauteuils. Tussen de fauteuils staat een klein tafeltje met boeken, keurig gerangschikt daarachter een staande leeslamp. Voor de rechter fauteuil een voetenbankje. Tegen de achterwand staat een dressoir met daarop een whisky fles met glazen, een telefoon en een schaakspel. Links voor staat een hometrainer, welke de sfeer van de kamer totaal ontwricht.

EERSTE BEDRIJF

- *Het toneel is schemerig verlicht, alleen de leeslamp is aan, Prins zit op de rechter fauteuil in pyjama en kamerjas met een beker hete melk voor zich uit te staren. In de verte horen we een hond blaffen. Dit beeld 30 seconden vast houden. Fade out.*
- *Het toneel is schemerig verlicht, de leeslamp is uit en Prins is weg. We horen het geluid van een glassnijder. Na even komt Jurgen op met een donkere winter jas aan, verder draagt hij handschoenen en een bivakmuts met daarbovenop een hoofdlampje. Hij heeft een rugzak bij zich. Jurgen snuffelt wat rond, beoordeeld of de spullen die hij ziet interessant genoeg voor hem zijn, maar vind blijkbaar niets van zijn gading. Opent deurtjes / laden van het dressoir en trekt er spullen uit die echter niet interessant genoeg blijken. Hij loopt naar het schilderij schuift het opzij, inmiddels is Prins binnen gekomen met een staafachtig voorwerp in zijn hand. Hij loopt op Jurgen toe en slaat hem met het voorwerp op zijn hoofd. Black out.*
- *Het toneel is normaal verlicht, Jurgen zit bewusteloos op de linker fauteuil, Prins heeft een span band rond zijn borst gedaan en is de polsen en enkels van Jurgen aan het vastmaken met Duck tape aan de fauteuil. Jurgen heeft zijn bivakmuts nog op. Als Prins klaar is gaat hij naar de haard en neemt de pook vast.*

Jurgen: *(komt bij zijn positieven. Hij ziet Prins staan) Shit.*

Prins: Waarom nou weer “Shit”. Altijd weer dat vreselijk taalgebruik van die jongelui. Er komt gewoonweg geen ene fatsoenlijke zin meer uit. Je zou toch op zijn minst iets kunnen zeggen als: “Hallo meneer, hoe maakt u het? Sorry dat ik zo ineens op uw stoep sta, of liever in uw woonkamer, en dan nog wel zo laat”. *(Jurgen draait zijn hoofd weg)* Ook dat is hoogst onfatsoenlijk weet je wel, je hoofd wegdraaien wanneer iemand tegen je praat. *(Jurgen draait zijn hoofd naar Prins toe)* Kijk, dat is al een stuk beter. Zie je wel, het is allemaal niet zo moeilijk. Dat valt je natuurlijk tegen hè. Wat dacht je? Zo’n oude man die alleen woont, daar kan ik de boel wel eens even leeg halen. Niet verwacht dat zo’n ouwetje ook wel eens terug kon slaan natuurlijk.

Jurgen: Val dood.

Prins: Het is voor jou te hopen dat dat niet a la minute gebeurt. *(Jurgen kijkt Prins vragend aan)* Ik woon hier alleen en krijg niet alle dagen volk over de vloer, dus wanneer ik dood neer val en jij daar vastgebonden op die stoel zit, ben ik bang dat het met jou ook niet zo goed zal aflopen. Je zult langzaam uitdrogen en verhongeren. Niet de prettigste manier om aan je eind te komen lijkt me. Dood vallen is dan altijd nog een betere optie. Het zal hier in huis dan natuurlijk wel gaan stinken. Nou ja, daar heb ik dan ook weinig last van.

Jurgen: Jij vind jezelf nogal geweldig is het niet.

Prins: Hebben wij samen geknikkerd? Volgens mij niet. In dat geval lijkt het me niet meer dan normaal dat je mij niet tutoyeert. Jullie jonge gasten kennen gewoonweg geen fatsoen meer. Een beetje respect voor de ouderen is toch het minst wat je op kunt brengen lijkt me.

Jurgen: Respect moet je verdienen heb ik altijd geleerd.

Prins: Volgens mij dwingt dit bij heel veel mensen respect af. Ik zie de krantenkoppen al voor me. “Oudere man overmeestert inbreker!” Dat is weer eens wat anders hè dan een krantenbericht over een inbraak bij een tachtigjarige die de hersenen ingeslagen is voor twintig euro. Want zo werken jullie toch, is het niet? Je zoekt gewoon een gemakkelijk slachtoffer uit en slaat daarbij je slag.

Jurgen: Je weet niet waar je over praat.

Prins: Je bent behoorlijk hardleers is het niet jongeman. Ik zal die muts van je hoofd halen, dan hoor je misschien wat beter. (*doet dit*) Ik heb je zojuist gezegd dat ik er niet van gediend ben dat je me tutoyeert. Wacht, ik zal het voor je vertalen. Ik houd er niet van dat je me met je of jou aanspreekt. Tutoyeren zal wel weer een te moeilijk woord voor je zijn.

Jurgen: Barst.

Prins: Je schijnt het nog altijd niet goed begrepen te hebben. Jij maakt hier niet de dienst uit, maar ik. Tenslotte is dit mijn huis, jij komt hier onaangekondigd binnen en snuffelt in mijn spullen. Dat resulteert er in dat ik hier de regels bepaal en niet jij. Daarnaast ben je nou eenmaal niet in de positie om eisen te stellen.

Jurgen: Maak me los, ouwe gek.

Prins: Het spijt me, maar nou zit je er toch helemaal naast. Oké, ik ben dan misschien niet de jongste, maar oud? En gek ben ik al evenmin.

Jurgen: Wat moet je van me? (*Prins kijkt Jurgen vragend aan*) Wat moet (*benadrukt met grimas*) U van me.

Prins: Wat ik van je wil? Geen idee eigenlijk. Maar ik bedenk nog wel wat. Of heb jij misschien een idee? (*Jurgen honende grimas*) Daar was ik al bang voor. De jeugd van tegenwoordig. Geen enkele vorm van creativiteit. Alles moet voor ze voorgekauwd worden. Liefst in hapklare brokken. Jij hangt natuurlijk ook altijd voor de televisie.

Jurgen: Gaat je niets aan.... U

Prins: Dat moet haast wel. Anders kom je hier toch niet inbreken? Welk weldenkend mens haalt het nu in zijn hoofd om bij andere mensen naar binnen te gaan om daar spullen weg te halen? Zoiets leer je toch alleen maar op de televisie. Je maakt alleen één fout. Op de televisie zijn er acteurs met een script en een regisseur die bepaalt hoe het af loopt, en dat heb je hier niet. Dit is de realiteit. Geloof maar niet dat jij straks om vijf uur op de deur van je cel kunt kloppen en tegen de bewaker kunt zeggen: "Kun je de deur even open doen? Moeder de vrouw zit te wachten met de aardappelen en groenten." "Ja natuurlijk jongen, prettige avond en tot morgen. Negen uur? Of ben je iets later?"

Jurgen: Wie zegt dat ik naar de bak ga?

Prins: Dat lijkt me toch wel duidelijk. Een inbreker gaat naar de cel. Toch zeker wanneer hij getracht heeft een oudere man de hersenen in te slaan. Daar kan een rechter niet mee lachen.

Jurgen: Ik heb u niet aangeraakt.

Prins: Dat is waar. Maar ja, dat weet ik, en dat weet jij, maar de rechter weet dat niet natuurlijk. En wie denk je dat de edelachtbare zal geloven? Een jonge branieschopper met een grote bek, (*speelt zielig*) of een oude alleenstaande man die slachtoffer is geworden van de steeds toenemende criminaliteit.

Jurgen: U denkt slim te zijn hè. Oké, ik zal dan misschien een gevangenisstraf krijgen voor die inbraak, als het al geen voorwaardelijke is, want de cellen zitten vol. Maar voor mishandeling maakt u geen schijn van kans.

Prins: O nee? Je hebt nooit gezien hoe ik kan acteren.

Jurgen: Waar zijn hier de sporen van een gevecht? Of denkt u dat de politie gelooft dat u zich zonder enig verweer in elkaar hebt laten beuken?

Prins: (*had hier inderdaad nog niet aan gedacht*) Ik kan natuurlijk het een en ander in scène zetten. Iets kapot gooien bijvoorbeeld. (*kijkt rond, neemt het beeldje van de haard, bekijkt het en zet het weer terug*)

Jurgen: (*lacht schamper*) U heeft zelfs de moed niet om zoiets te doen.

Prins: (*woede uitbarsting, slaat met pook op stoel*) Wat weet jij van moed. Jij heb zelfs de moed niet om op een normale manier aan je geld te komen. Nee jij gaat het

gewoon weghalen van mensen die hun hele leven lang hard gewerkt hebben om een paar centen voor hun oude dag bij elkaar te sprokkelen. Veertig jaar lang heb ik voor de klas gestaan. Veertig jaar lang mijn energie gestoken in slappelingen zoals jij. Die verveeld in de banken hangen en om de vijf minuten op hun horloge zitten te kijken of het nog geen tijd is om een sigaret te gaan roken. Dus ga mij niets vertellen over moed jongeman.

Jurgen: (*geschrokken*) Hé man, relax.

Prins: (*enigszins tot zichzelf gekomen*) Waar haal je de brutaliteit vandaan. Ik geen moed. Wanneer jij eens wist wat ik in mijn leven allemaal al heb moeten overwinnen. Dat heb jij nooit hoeven doen. Jouw leven heeft van jongs af aan als een keurig gedekt bedje klaar gelegen. Je hoefde er alleen maar in te stappen. Pappie, de meester heeft lelijk tegen me gedaan. Pappie naar school en verhaal halen bij de leraar. Dat zoontje lief in de schoolbank een etterbak is die het bloed van onder je nagels vandaan haalt, dat komt niet in pappies gedachte op. Nee, de leraar is fout geweest. Die had zoontje lief nooit mogen straffen.

Jurgen: Niet alle ouders zijn hetzelfde.

Prins: Allemaal. Tegenwoordig dan toch. Vroeger niet. Wanneer je dan een kind straf had gegeven en de ouders kwamen er achter, dan kreeg het kind van vader ook nog eens een flink pak rammel. De jeugd van tegenwoordig is geen knip voor de neus waard. Zie jezelf daar nu eens zitten. Totaal geen initiatief.

Jurgen: Heeft u wel eens geprobeerd initiatief te tonen wanneer je vast getapet zit aan een stoel?

Prins: Wat maakt het allemaal uit, of je vast zit of niet. Het gaat om het karakter. Wij van onze generatie hebben nog karakter en daar parasiteren jullie op. En dat moet onze toekomst zijn.

Jurgen: Het eeuwige gelul van de oude garde. Vroeger was alles beter.

Prins: Vroeger was alles ook beter.

Jurgen: O ja? Vroeger werden de arbeiders als oud vuil door hun bazen gebruikt. Zij moesten werken tot ze er dood bij neer vielen.

Prins: Chapeau. Meneer heeft Daens gelezen. O nee, hij zal de film wel op de televisie gezien hebben. Vroeger was er solidariteit. Toen kwamen de mensen voor elkaar op. Er was eenheid. Dat is iets wat jullie niet kennen. Voor jullie bestaat de wereld uitsluitend uit één persoon. En dat ben jezelf.

Jurgen: En wie moet er straks tot zijn zeventigste werken om jullie pensioen te betalen?

Prins: (*honnend*) Werken? Jij?

Jurgen: (*draait hoofd weg*)

Prins: Werken daar heb jij nog nooit van gehoord.

Jurgen: U weet niet waar u over praat.

Prins: O nee? Ik lees kranten jongeman, ik luister naar de radio. Het is schering en inslag met verhalen over mishandelingen, berovingen. En waarom? Omdat jullie geen doel in je leven hebben. Jullie hangen maar een beetje rond. Hoe noemen jullie dat ook al weer? "Chillen met je maten?" Ga eens een keer iets nuttigs doen. Kom met je luie reet uit de stoel. Zet die televisie uit.

Jurgen: En als de jongeren al zo in elkaar zitten, aan wie ligt dat dan denkt u? Wie heeft hen dan zo gemaakt? U gaat me toch niet vertellen dat uw generatie ons, zoals u dat graag ziet, hard heeft aangepakt. Ligt de fout misschien niet bij jullie in plaats van bij ons?

Prins: Dat is wat al te gemakkelijk jongeman, de schuld bij een ander leggen.

Jurgen: Is dat het niet wat u ook doet? De schuld van alle ellende op het bordje van de jongeren schuiven? Dat is wel heel gemakkelijk vind u niet. Aan ons ligt het allemaal niet. Wij wassen onze handen in onschuld. Ze zijn gewoon uit zichzelf zo

geworden.

Prins: Ik heb mijn best gedaan. Ik duldde in mijn klas geen onverschilligheid. Maar het was gewoonweg vechten tegen de bierkaai. O, ik weet heus wel hoe die jongelui op het schoolplein over me spraken. Maar dat liet me koud. De jongere collega's probeerde vriendjes te worden met hun leerlingen. Vrienden! Nou vraag ik je. Wanneer je dat gaat doen verdwijnt toch elke vorm van ontzag? Er hoort ontzag te zijn.

Jurgen: Wat heb je aan ontzag als er geen respect is?

Prins: Ontzag is belangrijk. Een noodzaak om te overleven.

Jurgen: Voor degene die ontzag wilt hebben ja. U doet me verdomd veel aan die bazen uit Daens denken.

Prins: *(enigszins uit het lood geslagen)* Vind je?

Jurgen: Als u het mij vraagt heeft u iets te vaak die film gezien.

Prins: Boek gelezen.

Jurgen: Nou ja, wat maakt het uit. U bent blijven steken in de tijd toen u jong was. Maar de wereld is veranderd. En dat is normaal. Zoals het nu is zal het over tien, vijftien jaar ook niet meer zijn. Niet alle veranderingen zijn slecht weet u. Vroeger was er angst voor de ouderen. Angst is nooit goed.

Prins: Ik ben nooit bang geweest.

Jurgen: U was bang voor uw leerlingen. Anders had u ze nooit als oud vuil behandeld.

Prins: Ik heb mijn leerlingen nooit als oud vuil behandeld.

Jurgen: Maar u hield ze wel altijd op grote afstand. Die jongere collega's waar u het over had kregen een band met hun leerlingen. Niet om vriendjes te worden zoals u denkt, maar om ze te kunnen helpen wanneer het fout dreigde te gaan. En daar is lef voor nodig. Wanneer je merkt dat iemand gaat ontsporen kun je hem of haar proberen bij te sturen door er naast te gaan staan, niet door in een toren te gaan zitten. Vanuit een toren zie je niet eens dat er iets mis gaat op de grond.

Prins: Ik heb nooit in een toren willen zitten.

Jurgen: Maar u heeft het wel gedaan.

Prins: *(laat het even op zich inwerken, dan weer feller)* Ga je me nu hier een beetje zitten te bekritisieren? Ik geloof niet dat je in de positie bent om je dat te kunnen veroorloven.

Jurgen: Actie lokt reactie uit. *(even pauze, knikt naar pook)* Heeft u me daar mee geslagen?

Prins: Nee jongeman, hier heb ik je niet mee geslagen. En wanneer je een beetje logisch nadenkt, dan weet je, of had je kunnen weten, dat ik je daar ook nooit mee had kunnen slaan. *(Jurgen kijkt Prins vragend aan)* Op de eerste plaats had je dan niet op die fauteuil gezeten, maar naar aller waarschijnlijkheid in een ambulance gelegen op weg naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, als dat al de moeite geweest zou zijn. Op de tweede plaats is het technisch niet mogelijk. *(pauze)* Kijk waar bevond jij jezelf op het moment dat je neergeslagen werd? Voor de haard. Waar kwam ik vandaan... Vanuit de hal. Waar bevond zich dit metalen voorwerp ten tijde dat ik de kamer binnen kwam en jij aan het controleren was of mijn behang verkleurd was?... Tussen jou en de haard. Ik kon toch moeilijk tegen je zeggen, "Jongeman, mag ik er even bij, ik wil graag die pook pakken zodat ik je ongemerkt achter op je hoofd kan slaan".

Jurgen: *(moet toch even grinniken om deze uitleg)* Maar waar heeft u me dan in godsnaam mee geslagen?

Prins: Met een worst.

Jurgen: Pardon?

Prins: Met een worst, nou ja, iets specifiek, een salami. Uit mijn kerstpakket.

Jurgen: Dat pakket heeft dan ook niets mogen kosten.

Prins: (*enigszins verontschuldigend*) Ik ben al 4 jaar met pensioen.... Ik houd niet van worst. Maar hij is nog goed hoor. Ik wil best wat stukjes voor je snijden. (*maakt aanstalten om naar deur te lopen*) Nee, beter van niet. (*kijkt hem goed aan*) Zeg, ken ik jou niet ergens van?

Jurgen: (*schermt gezicht enigszins af*) Ik zou het niet weten.

Prins: Jij hebt toch niet bij mij in de klas gezeten?

Jurgen: (*grinnikt*) Gelukkig niet.

Prins: Wat zeg je?

Jurgen: Ik geloof het niet.

Prins: Toch heb je een bekend gezicht, alleen wilt het me nu even niet te binnen schieten.

Jurgen: Waarom bent u thuis?

Prins: Waarom ben ik thuis? Waarom ben ik thuis? Omdat ik hier woon misschien? En omdat het al na middernacht is?

Jurgen: Het is kerstavond.

Prins: (*begrijpt hem niet*) Ja, het is kerstavond, dus....

Jurgen: Dus zou u op dit moment in de kerk moeten zitten.

Prins: Ik zit op kerstavond nooit in de kerk.

Jurgen: Dat heb ik weer. Altijd zit u in de kerk, als er maar iets te doen is bent u erbij. U slaat geen doop of huwelijksfeest over.

Prins: Je vergeet de begrafenissen. Dat zijn mijn favorieten.

Jurgen: Maar op kerstavond, het belangrijkste feest voor de katholieken, gaat meneer de deur niet uit.

Prins: Ik ga nooit naar de nachtmis. Nooit. Tenminste, niet met kerst. De Paaswake wel. Eigenlijk is Pasen het belangrijkste feest.... (*na even*) Je hebt me nogal in de gaten gehouden is het niet?

Jurgen: Je moet je goed voorbereiden, wil je veilig aan de meet komen.

Prins: Niet goed genoeg naar het schijnt.

Jurgen: Voor een gewone huisinbraak was mijn voorbereiding voldoende. Je mag ervan uitgaan dat mensen zich houden aan de dingen die ze altijd doen.

Prins: Blijft natuurlijk de factor "onvoorspelbaarheid der mensheid".

Jurgen: Er is altijd een risico.

Prins: En dat maakt het natuurlijk zo boeiend. De adrenaline giert door je aderen, zal ik gesnapt worden? Is er misschien toch een rottweiler in huis? Is er een alarm?

Jurgen: U heeft geen hond en ook geen alarm.

Prins: Daar ben je gewoon vanuit gegaan.

Jurgen: Nee, dat wist ik. Ik zei toch dat ik me voorbereid had.

Prins: Dat kun jij helemaal niet weten.

Jurgen: Meneer Prins, elke hond, hoe klein ook moet op een gegeven moment uitgelaten worden. U komt alleen maar het huis uit om naar de kerk te gaan en één keer per week voor de boodschappen, als u ze al niet thuis laat brengen. En wanneer u thuis komt loopt u meteen door naar achter. Wanneer u een alarm had gehad, zou u in de buurt van de voordeur op een klavier uw code in moeten geven.

Prins: Jij kent mijn naam!

Jurgen: Ik zei toch...

Prins: ...dat je jezelf voorbereid had, ja. Wat weet jij nog meer van mij? (*Jurgen haalt schouders op*) Kijk dat je mijn huis op een wat later tijdstip binnentreed is tot daar aan toe, maar dat je een studie hebt gemaakt van mijn privé leven is natuurlijk een behoorlijke schending van mijn privacy.

Jurgen: (*korte pauze*) Zijn ze al onderweg?

Prins: Wie?

Jurgen: De wouten.

Prins: Over wie heb je het?

Jurgen: De wouten, de politie, de mannen met de sterke arm.

Prins: Waar zouden die naar onderweg moeten zijn?

Jurgen: U heeft niet gebeld hè.

Prins: Het is kerstavond, dan ga je die mensen toch niet lastig vallen met onverwacht bezoek!

Jurgen: (*vind dat het zo langzamerhand tijd wordt om op te stappen*) Oké, het was prettig kennis te maken... Maak me nu maar los.

Prins: (*komt dreigend met de pook op Jurgen af*) Wat denk jij te gaan doen jongeman?

Jurgen: (*probeert overtuigend over te komen*) Ik dacht, het is al laat en u zult ook wel naar bed willen.

Prins: Ik ben er net uit, dankzij jou. (*verplaatst zich zodat hij tussen Jurgen en de deur komt te staan*)

Jurgen: (*begint nerveus te worden*) Wat bent u van plan?

Prins: We gaan het gewoon gezellig maken. Een beetje babbelen en zo.

Jurgen: Een beetje babbelen?

Prins: Ja, waarom niet? Of we kunnen een spelletje doen. Houd jij van spelletjes?

Jurgen: O nee, u bent natuurlijk zo'n creepy freak. U gaat me langzaam martelen en daarna vermoorden.

Prins: Volgens mij kijk jij teveel televisie.

Jurgen: Maar we kunnen hier toch niet gewoon wat over koetjes en kalfjes gaan zitten praten, of een potje mens-erger-je-niet gaan spelen?

Prins: Ik zie niet in waarom niet.

Jurgen: Het is midden in de nacht!

Prins: Dat lijkt me voor jou toch een gewone werktijd, is het niet? Of ga je ook overdag bij mensen naar binnen?

Jurgen: U zou me aan de politie uit kunnen leveren.

Prins: Dat klopt, daar heb ik alle rechten toe. Maar waarom zou ik dat doen? Oké, je hebt de ruit van mijn terrasdeur vernield, en mijn kast leeg getrokken, maar je hebt niets in je tas gestoken.

Jurgen: Hoe weet u dat?

Prins: Er was een bepaalde tijdsspanne tussen je neergaan na de slag met de salami en je ontwaken in de fauteuil.

Jurgen: (*verontwaardigd*) U heeft in mijn tas zitten snuffelen.

Prins: Maar daarvoor ben ik jouw huis niet binnengegaan.

Jurgen: Die tas is van mij!

Prins: Kijk eens om je heen, dit is allemaal van mij. Daar heb jij ook in zitten "snuffelen".

Jurgen: Dat ligt anders.

Prins: (*lacht*) Nee nou wordt hij mooi. Meneer hier mag ongevraagd mijn huis binnen treden, alles overhoop halen, maar wanneer er in zijn tas gekeken wordt is hij verontwaardigd.

Jurgen: Er zat toch niets van u in!

Prins: Nee, maar dat kon ik niet weten hè.

Jurgen: Je gaat gewoon niet andermans tas doorzoeken. Dat hoort niet.

Prins: Kijk nou, meneer is aangetast in zijn beroeps etiquette. (*korte pauze*) Er zat geen stethoscoop in.

Jurgen: (*kijkt vragend*)

Prins: Een stethoscoop, dat hebben inbrekers toch altijd bij, om een kluis open te maken of zoiets.

Jurgen: En wie kijkt hier teveel televisie.

Prins: Ik lees boeken.

Jurgen: Dan toch wel heel goedkope volgens mij.

Prins: Let een beetje op je woorden jongeman. Ik ken mijn klassiekers. Belcampo, Louis Couperus, Remco Campert, Hugo Claus, Tom Lanoye...

Jurgen: ...Dan Brown, Agatha Christie, Nicci French, Georges Simenon, Appie Baantjer.

Prins: Ja, oké. Die heb ik ook gelezen. Maar ook dat is literatuur. En in die boeken wordt regelmatig met een stethoscoop gewerkt.

Jurgen: Er is een verschil tussen realiteit en fictie.

Prins: (*verbaasd*) Wordt zo'n ding dan helemaal niet gebruikt?

Jurgen: (*haalt schouders op*) Ik weet niet. Er zullen er vast wel zijn die dat gebruiken.

Prins: Maar jij niet.

Jurgen: Nee.

Prins: En waarom niet?

Jurgen: (*ongemakkelijk*) Weet ik veel. Ik weet niet precies hoe dat werkt. Dat is een vak apart.

Prins: Maar je keek wel achter mijn schilderij.

Jurgen: Ja, natuurlijk.

Prins: Je keek of er een safe was.

Jurgen: Ja.

Prins: Waarom kijkt iemand of er een safe is als hij er toch niets mee kan.

Jurgen: Wanneer er een safe in huis is, liggen alle waardevolle spullen daar in. Van de eerste indruk die ik hier in deze kamer kreeg, werd ik niet bepaald opgewonden. Dan is er natuurlijk de mogelijkheid dat er een kluis is, wat het een en ander zou kunnen verklaren. Als die er is kun je maar beter zo rap mogelijk weer weg gaan omdat er dan toch niets te halen zal zijn. Is die er niet, dan kan het de moeite lonen om verder te zoeken.

Prins: (*denkt mee*) Dus je had de rest van het huis ook nog overhoop willen halen.

Jurgen: (*is daar niet zo zeker van*) Bwa...

Prins: Je zegt net zelf dat wanneer er geen safe is, het de moeite loont om verder te zoeken.

Jurgen: Nee, ik heb gezegd dat het de moeite kàn lonen, niet dat het de moeite loont.

Prins: En hier in huis....

Jurgen: Sorry, maar mijn eerste indruk was een flinke afknapper.

Prins: Hoe bedoel je?

Jurgen: Kijk nou zelf eens rond.

Prins: Dit zijn toch heel mooie spullen.

Jurgen: Voor een rommelmarkt ja.

Prins: Let een beetje op je woorden alstublieft. Elk stuk wat je hier ziet heeft is van onschatbare waarde.

Jurgen: Voor u ja, maar niet voor de handel. Wel eens van sentimentele waarde gehoord?

Prins: (*enigszins uit het lood geslagen*) Maar die leeslamp dan?

Jurgen: Nieuw, vijfenzeventig euro bij de Kwantum.

Prins: Dat beeld op de haard?

Jurgen: (*grinnikt*) Niks. Mocht iemand dit huis leeg moeten laden dan gaat het regelrecht de container in. Pure kitsch.

Prins: En mijn voetenbankje.

Jurgen: Vijftien euro bij Leen Bakker.

Prins: Maar het is antiek! Mijn vader heeft het nog geërfd van zijn ouders. Het moet al meer dan tachtig jaar oud zijn.

Jurgen: Zit er houtworm in?

Prins: Nee, natuurlijk niet.

Jurgen: Oké, twintig dan. (*krijgt meelij*) Het spijt me meneer Prins, maar meer kun je

er echt niet voor vragen. Niemand is er tegenwoordig nog geïnteresseerd in antiek. Misschien over een jaar of twintig weer. Het blijven natuurlijk toch golfbewegingen. Maar heeft u dan geen sierraden of zo?

Prins: *(op zijn hoede)* Waarom wil jij dat weten?

Jurgen: Sorry, nee het was niet mijn bedoeling om u uit te horen. Het was gewoon belangstelling.

Prins: *(cynisch)* Een inbreker die gewoon belangstelling heeft of ik sierraden heb.

Jurgen: Laat maar. *(er valt een ongemakkelijke stilte)* Kunt u me niet los maken?

Prins: Waarom zou ik.

Jurgen: Het zit niet echt gemakkelijk zo.

Prins: En wanneer ik je los maak sla jij me in elkaar en gaat er vandoor.

Jurgen: Natuurlijk niet.

Prins: En hoe kan ik weten dat je dat meent?

Jurgen: Dat kunt u niet. Het is een gok. Maar zit het hele leven niet vol met onzekerheden?

Prins: *(aarzelt)* Erewoord?

Jurgen: Erewoord. *(Prins maakt Jurgen los)*

Prins: En toch kom je me bekend voor. Kom je van hier? *(Jurgen kijkt weer weg)*

Prins: Hoe kies jij je slachtoffers uit?

Jurgen: Zeg, kunnen we het niet ergens anders over hebben? *(trekt zijn handschoenen uit en stopt die in zijn tas)*

Prins: Ja, natuurlijk. Sorry maar het fascineert me gewoon.

Jurgen: U wilt toch hoop ik zelf niet de business in?

Prins: O, nee. Ik zou niet durven.

ect

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto